

Decyzja

Prezydium KK

nr 161/2013

ws. opinii o „Sprawozdaniu z realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie od 1 stycznia 2012 r. 31 do grudnia 2012 r.”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wnosi następujące uwagi do otrzymanego z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej „Sprawozdania z realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie od 1 stycznia 2012 r. 31 do grudnia 2012 r.”.

Kolejne coroczne opracowania przesłane przez MPiPS oprócz ogólnej charakterystyki nawiązującej do tematu przemocy, nie stwarzają możliwości porównania ze sobą kolejnych dokumentów, co obniża ich wartość oraz ogranicza możliwości monitorowania samego zjawiska przemocy. I tak np. w roku 2007 badano opinie Polaków wobec zjawiska przemocy w rodzinie oraz opinie ofiar, sprawców i świadków o występowaniu i okolicznościach występowania przemocy w rodzinie; w 2008 r. skupiono się jedynie na diagnozowaniu zjawiska przemocy w rodzinie wobec dzieci; w 2009 r. diagnozowano zjawisko w odniesieniu do osób starszych i niepełnosprawnych; w roku 2010 skupiono się na przemocy wobec kobiet i mężczyzn; a w roku 2011 na samych sprawcach przemocy.

Przesłany obecnie do konsultacji dokument za rok 2012 *omawia zagadnienia przemocy związane z procedurą „Niebieskiej Karty” oraz procedurami podejmowanymi w tym zakresie przez zespoły interdyscyplinarne.*

Z informacji (Rozdział 1 mapa nr 7) dowiadujemy się, że zaledwie 6 na 16 województw posiada ośrodki interwencji kryzysowej. Z uwagi na fakt, że *Krajowy Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie* opracowano i uchwalono w 2006 roku, zastanawiające jest, że dotychczas nie udało się zapewnić takiego wsparcia na terenie wszystkich województw. Zatem nadal dostęp do tego rodzaju pomocy w istotnym zakresie jest ograniczony w niektórych regionach kraju.

Stwierdzenie w podsumowaniu (Rozdział 9 pkt 1), że realizacja *Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie* w latach 2006 – 2012 wpłynęła na zmniejszenie skali zjawiska przemocy w rodzinie m.in. poprzez upowszechnianie problematyki przemocy w rodzinie oraz rozpoczęcie publicznej debaty na ten temat jest

niespójne z prezentacją wyników badań dotyczących liczby osób korzystających z pomocy w specjalistycznych ośrodkach wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie (Rozdział 9 Tabela 1).

Z jednej strony może być pocieszające, że coraz więcej ofiar przemocy domowej może uzyskać pomoc, z drugiej zaś wzrost liczby osób korzystających z tej pomocy rodzi pytanie, czy aby na pewno mamy do czynienia z ograniczeniem zjawiska przemocy (2006r. – 916 osób; 2007r. – 4.944 osoby; 2008r. – 7.590 osób, 2009r. – 7.554 osoby; 2010r. – 8.676 osób; 2011r. – 8.727 osób; 2012r. – 8.485 osób).

Podobnie rzecz się ma jeśli chodzi o liczbę osób stosujących przemoc w rodzinie i ich uczestnictwo w zajęciach korekcyjno – edukacyjnych (Rozdział 9 Tabela 2). Tutaj również mamy do czynienia ze wzrostem liczby osób/sprawców przemocy (2006r. – 1.081; 2007r. – 2.922; 2008r. – 4.214; 2009r. – 4.403; 2010r. – 4.791; 2011r. – 4.475; 2012r. – 4.533).

Sprawozdania z realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie powinny stanowić podstawę do jego doskonalenia a co za tym idzie wprowadzenia ewentualnych korekt i nowych rozwiązań wynikających ze zmieniających się uwarunkowań społecznych oraz doświadczeń podmiotów realizujących Program.

„Sprawozdanie z realizacji Krajowego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie od 1 stycznia 2012 r. 31 do grudnia 2012 r.” to kolejny dokument, który nie daje pełnej oceny omawianego zjawiska, jakim jest przemoc w rodzinie. Nie można go porównać z innymi dokumentami z lat poprzednich, gdyż swoim zakresem obejmuje inną grupę badanych. Przyznają to zresztą autorzy Sprawozdania we wnioskach i podsumowaniu Programu (Rozdział 9) stwierdzając, że: „Pierwsze badania przeprowadzone w 2007 r. dotyczące diagnozy zjawiska przemocy w rodzinie w Polsce wskazywały, że przemoc w rodzinie doświadczył więcej niż co trzeci Polak (36 %). Kolejne badania planowane do przeprowadzenia pod koniec 2013 r. będą miały charakter porównawczy i dzięki nim uzyskamy informację na temat skali zjawiska przemocy w rodzinie na przestrzeni obowiązywania Programu”.

Prezydium KK oczekuje, że zgodnie z tą deklaracją w latach kolejnych badania będą miały charakter porównawczy.

Gdańsk, 24 września 2013 r.

Prezydium KK
NSZZ „Solidarność”

Z-ca Prezesa Zarządu
KK NSZZ „Solidarność”

Bogdan Bł